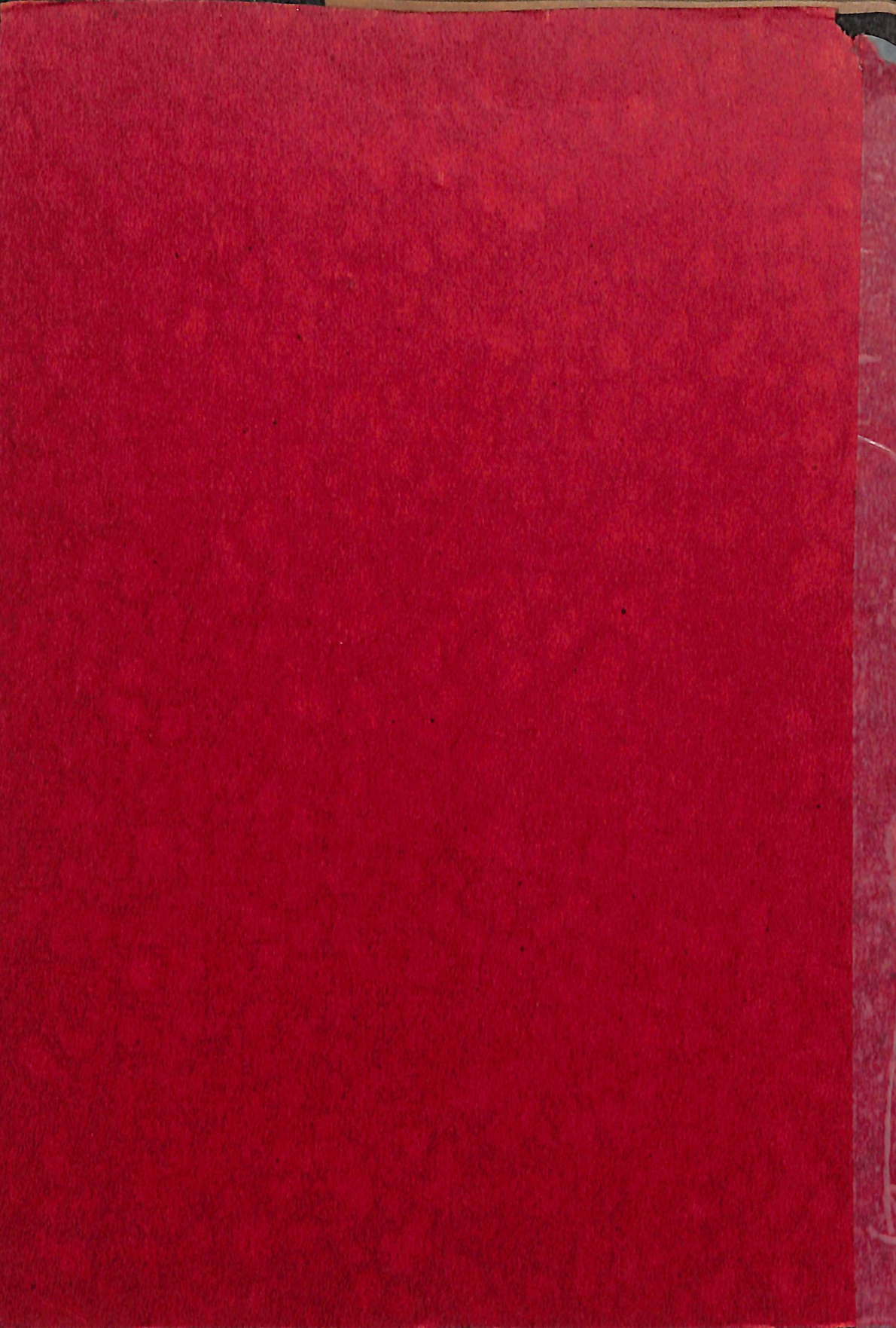

Danelags Julebog
1917

Julebogen 1917

Udgivet af „Danelag“, Elevforening for
Grand View College, Des Moines, Ia.,

ved

S. D. Rodholm og *Hans Jensen*
i Samraad med Skolens Forstander
Pastor C. P. Højbjerg

En lille Julesang.

Evald Christensen
Andante
mf

Axel Bendixen

Med Glæde jeg tænker tilba-[#]ge paa Or-det fra Gud, som blev

Kød, og - kærligt ved Haan-[#]den vil ta-[#]ge en-

hver, som kom-mer i Nød, enhver som kom-mer i Nød.

Med Glæde jeg tænker tilbage
Paa Ordet fra Gud, som blev Kød,
Og kærligt ved Haanden vil tage
:|: Enhver, som kommer i Nød :|:

Og det, han gav mig i Eje,
Det holder endnu jeg fast;
Det gav Lys over Livets Veje
:|: Og end ingensinde det brast :|:

Og føler jeg, det i mit Hjærte
Forynges fra Dag til Dag,
Da glædes jeg, selv om med Smerte,
:|: Jeg mærker, at Troen er svag. :|:

Evald Christensen.

Blandt stiveste Torne —

NAAR en lille Vennekreds regnes fra, modtog Verden ham med Kulde.

Guds Kærlighed er som Himlens Favn, siger David. Men der er koldt i *Tornenes* Favn. Saa dræbende koldt. Marias Favn var varm og blød som en Moders er det, naar hun favner sin førstefødte. Men Verden havde Kulde i sin Favn. Saadan modtog syndige Mennesker ham, og *det* var deres Synd. Han kom til sine egne, og de tog ikke imod ham.

Jeg tror, at Brorson nævner ogsaa den Kilde, hvoraf Verden øser sin Kulde. Deres Hjerter er kolde, fordi deres Sind er hovmodigt. Han kalder det Stoltheds fordærvede Tanke. Det er den, der hindrer dem i at bøje sig saa dybt, at de kan faa „vor Jesum“ i Tale. Underligt er det ikke, at vor Juls store Sanger kalder den Tanke fordærvet, for der er ingen Sandhed i den. Verden lyver sig fra sin Synd. Det er Løgnen, og det er Fordærvelsen tillige.

Han skal frelse sit Folk fra deres *Synder*.

* * *

Den Kulde bliver Verdens Død. Og den saarede tillige *ham* til Døden. Torne saarer med deres Stik. Brorson nævner til sidst, at Tornene „rive og nage“.

Den lærde Josefus skrev den Tids Historie i et stort Værk. Alt det, der betød noget, skulde tages med. Jesus fra Nazareth betød intet. Josefus nævner ham ikke. Hans Minder skulde saares. Hans Navn skulde haanes som Tavshed kan haane.

Det har saaret Vor Herre, at hans Folk var sunket saa dybt i Fejghed, at næsten ingen turde følge ham. Nikodemus turde — om Natten. Hvem tør følge ham i Dagslyset? Tilsidst turde ikke en Gang Simon Peter bekende ham for Mennesker. Frygt for Mennesker blev én af de Torne, der saarede ham, der blev Kød og tog Bolig iblandt os.

Dybest maaske ramte Tornestikket ham, naar de ledende i Israel

traadte ham saa nær, at de rørte ved hans Personligheds inderste Helligdom, hans Bevæggrunde — og kom til det Resultat, at hans inderste Tankegang var djævelsk.

Paa Kossovo — Sletten nede i Serbien — vokser der en Rose, siger Legenden. Den springer altid ud Natten til den 15. Juni. Den Nat, da Serbiens store Høvding for 500 Aar siden blev saaret til Døden, den Nat, da Serbien lukkede sine Øjne for ikke at vaagne igen før et halvt Aartusinde var rundet.

De serbiske Piger siger, at ingen Rose i Verden har saa dyb en Farve som den. For paa den Mark kæmpede deres Fædre mod Tyrkerhæren — og tabte Slaget. Men de gav deres Liv for det, de elskede.

Vor Rose vi aldrig vil miste.

C. P. H.

Fremtidshaab.

(I 30-Aaret efter den danske Præsteskoles Grundlæggelse i West Denmark).

Mel.: Øjne, I var lykkelige.

TRETI AAR stod Præsteskolen
i den danske Kirkes Ly;
Skyer trued tidt; men Solen
brød dog stadigt frem paany,
og trods Storm og Rusk og Kulde
lagdes frugtbar Sæd i Mulde.

*Gid det maatte ses med Glæde,
ej omsonst blev Sæden lagt;
gid der maatte snarligt træde
frem en ung og frejdig Vagt,
som vil holde højt i Ære
Ordets Sæd og vidt den bære.*

*Som Septemberrug det skyde
over Mark og gennem Muld,
saa en Lovsang ny maa lyde
fra det unge, friske Kuld,
med de Unges egen Stemme,
de, som har i Landet hjemme.*

*Fromme Hjem, ja det er Maalet,
hvor sig Ordet folded ud,
hvor det har for Sjælen straalet:
det er godt at gaa med Gud;
hvor de i Forældresporet
daglig lærte Agt for Ordet.*

*Gid fra Hjem i Skov, paa Slette
snart, og før det er for sent,
Mænd vil komme — af de rette —
Viljen stærk og Hjærtet rent,
Mænd, som ej vil Vejen bøje
efter Magt og Poster høje;*

*ja et Kuld, som ret kan gløde
ved Vorherres Kærlighed,
som vor Ungdoms Tarv kan møde
paa dens eget Vøxsted,
med den gamle Sæd fortrolig
hjemvant i den nye Bolig.*

*Muligt kræver Ørkensandets
Kævl og Splid en Slægts Forlis,
dog vi øjner Løftlandets
Kuller gennem solfyldt Dis.
Give Gud den Slægt, som kommer,
liflig Vaar og frodig Sommer.*

Perth Amboy, September 1917.

H. Hansen.

De unges første Bedrift i Den danske Kirke i Amerika.

I godt tyve Aar byggede den ældre danske Slægt i Amerika Skoler for dens Unge i Elk Horn (1878), Ashland ('82), West Denmark ('84), Nysted ('87), Tyler ('88) og Des Moines ('95 og '98—'99) i Haab om, at de vilde søge dem og ved dem hjælpes til at blive leve- og handledygtige Mænd og Kvinder. Dette Haab blev heller ikke beskæmmet, som det følgende forhaabentlig vil vise.

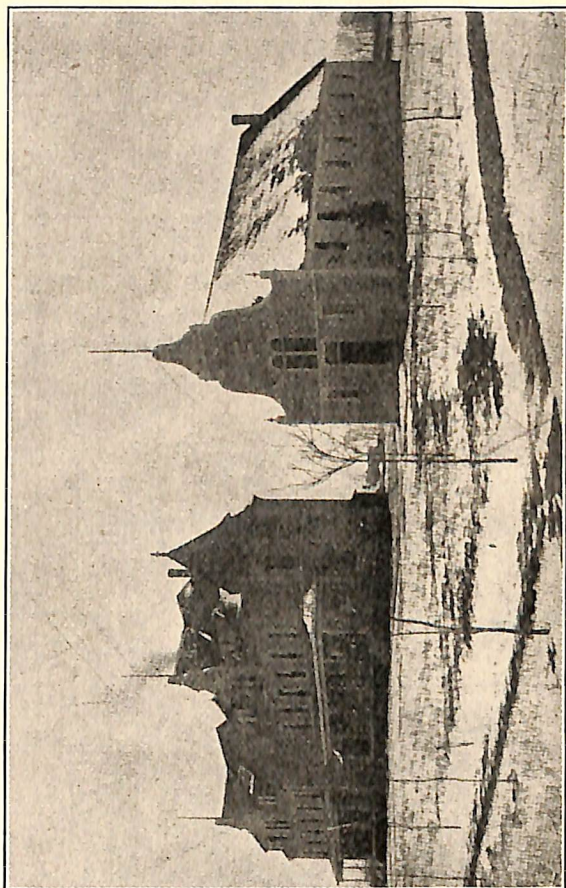
Det var den 15. Febr. 1899, at der var stor Fest paa Grand View College, thi den Dag blev Skolens vestre Fløj indviet.

Dens Opførelse blev begyndt den 6. Oktbr. 1898 med Udgravning af Kælderen. Det var den selvsamme Dag, at Skolen havde Besøg af over 100 Mand af „Dansk Brodersamfund“, som var samlet til Konvention i Des Moines. Skolens Forstander, som var underrettet om de kommende, bad mig, som traf til netop at være paa Skolen denne Morgen, at blive dér en Dag længere og saa holde en Tale til de Besøgende. Dette gjorde jeg gerne, og min Tekst var: „Den Snor, som lægges af Strænge tre, brister fuldnappelig“. Strængene, jeg vilde have Snoren lagt af, var „Den danske Kirke“, „Dansk Folkesamfund“ og „Dansk Brodersamfund“, der burde se paa hverandre som Brødre, eftersom de uimodsigelig var Sønner af samme Moder, nemlig Danmark.

Talen blev offentlig angreben; men saa lidt Indtryk gjorde dette Angreb paa mig, at jeg den Dag i Dag vilde gøre det om igen, om der gaves mig Evne og Lejlighed dertil. Det er sjældent, at Ordet har ligget mig saa let paa Tungen som hin Eftermiddag for 19 Aar siden, og det er endnu sjældnere, at de har haft en saa synlig Virkning i Øjeblikket. Mange af disse Mænd, som vel aldrig før havde haft noget med „Den danske Kirke“ at gøre, var rørte over den Varme og Venlighed, de her mødte paa denne Kirkes Skole, saa man uvilkaarlig blev mindet om, hvad Oehlenschläger lader Hakon Jarl sige: „Har Du ej før set haarde Stene græde, naar de fra Kulden bragtes ind i Varmen?“ — Mødet bragte Skolen en Indtægt af 108 Dollars og en Indbydelse til et

Gilde i Byen næste Aften, som begge blev modtaget af Forstanderen med Tak.

Den vestre Fløj af Skolen blev opført under Ledelse af Bygmester Back og Tømrer L. J. Jensen fra Chicago. Og saa flink gik Arbejdet under deres Ledelse, at Kransen blev hejst paa Bygningen St. Mortens

GRAND VIEW COLLEGE OG GYMNASTIKHUSET I 1899.

Dag. Og den 1ste Februar blev Bygningen taget i Brug, hvortil der var stor Trang, da Skolen denne Vinter havde 68 Elever.

Onsdag den 15de Februar 1899 blev Bygningen indviet. Der var 7 Præster med dertil, nemlig Forstander Vestergaard, Joh. Christiansen, som var Lærer paa Skolen, Gravengaard, Kjølhede, C. C. Sørensen, K. Knudsen og L. Jensen, der alle talte paa én nær. Det var et ualmin-

delig livligt og feststemt Møde med Musik og Sang. Det første var Miss Meta Jacobsen fra Chicago Leder i og det sidste Ole Stevns, som denne Vinter med sin Hustru var Elever paa Skolen. Om Stevns skrev Forstander Vestergaard i sin næste Aarsberetning: „Jeg er glad ved, at Stevns' sidste Virksomhed i Amerika kom til at ligge paa Grand View. Jeg er personlig, og alle andre paa Grand View med mig, Stevns meget taknemmelig for, hvad han har været for os sidste Vinter“. (Stevns var nemlig ogsaa „Timelærer“ paa Skolen og holdt Foredrag over Litteratur). „Det var en Gang mit Haab“, fortsætter Vestergaard, „at kunne faa Stevns knyttet til Skolen, men dette kunde ikke lade sig gøre, da han paa det Tidspunkt allerede havde opgjort med sig selv at ville drage til Danmark. Jeg benytter Lejligheden til offentlig at udtale, at Stevns hører til de Mænd, som burde have haft en blivende Gerning iblandt os. Og jeg vil udtale med Eftertryk, vi har ikke Raad til i Fremtiden at stille os saaledes, at nogle af vore bedste Mænd forlader os“. Det har vi, desværre, alligevel gjort. —

Indvielsesfesten „var en stor Højtid“, skriver Vestergaard samme Sted. M. Lauritsen sagde samme Dag: „Her er sandelig godt at være“. En anden Dansker i Des Moines fandt, at det var den glædeligste Dag, han havde oplevet i Amerika. *Pastor K. Knudsen* udtalte ved Afskeden: „Der ligger Solglans over Grand View!“

Det var til denne Fest, at Pastor P. Eriksen skrev sit morsomme Digt paa amerikansk Dansk, som følger:

DEN NY FLØJ TIL SKOLEN I DES MOINES.

Well, Folkens, det var lige godt nic't,
 At vi fik denne her College rejst
 Ude der paa Grand View Addition.
 Of course, jeg tænkte først, you sé,
 At det blev barestens Lapperi;
 Det var vist en general supposition.
 Jeg reckoned jo, der var ikke stort i'et
 Med al den Danskhed og med den Kirke
 Og med at move Dannevirke
 Over her i den herre Country.
 Her er jo nok af Civilization
 Og dygtig med business education,
 Og det er det, der er Mønter i, —
 Og anyhow, we couldn't afford it.
 Hvordan de managed den første start,
 Er aldrig bleven mig rigtig klart;

Jeg selv gav ingen contribution.
 Og da jeg læste den resolution,
 At der skulde bygges igen paa Grand View,
 Var den onliest thing, jeg sagde: Puh,
 Det er den pureste waste af money,
 Det hele ender da med Forskrækkelse.

Men, mind you, var det saa ikke funny,
 Min Dreng havde faaet en kind af Vækkelse.
 Han havde nu ellers lidt office work
 Og tjente helt godt som insurance clerk, —
 Saa var han jo nok lidt af en Zigøjner.
 Men lige med ét gaar han hen og joiner
 Den danske Kirke: ja, jeg véd knappent,
 Hvordan den hele Historie happened,
 For jeg havde aldrig vaaren en member;
 Maybe det partly kom fra vor Mo'r.
 Well, saa var det jo nu last September,
 Da de started op igen derude,
 Saa siger han jo, at det ikke duede
 At all, hvad han havde lært before.
 Det var well enough med det amerikanske,
 Saa far det gik, men se, det var ganske
 Og absolutely nødvendigt at keepe
 Sit Modersmaal op og aldrig slippe
 Det gode, som Fædrene de havde left.
 Jeg selv forstod saamænd ikke en Kæft,
 men tænkte, han var lidt skør i Krukken,
 Vor Mo'r og jeg havde al Tid stukken
 Til Dansk; men hvem der gror op over her,
 Skal teaches i Engelsk, det er only fair.
 Saa kom det da frem, at han vilde paa School
 Og det i Des Moines. Jeg kaldte ham fool
 Og andre Navne; men Drengen, you bet,
 Han havde nu en Gang made up sin mind,
 Vor Mo'r holdt med ham, han er hendes pet,
 Og anyhow, jeg blev left behind.

Of course vi missed ham awful hard,
 For han var al Tid saa fuld af fun,
 Og saa er han jo vor eneste Søn.
 Han spændte lidt money, men det kan snart
 Ikke hjælpes for Folk i hans position,
 Especially naar de har some ambition;
 De maa treat, saa tidt de har en chance,
 Og se, saa bliver Pungen often læns.

Men funny nok var det, after a while,
 Da Brevene kom, og de var jo danske,
 Og dem forstaar vi dog bedst at granske,
 Da struck det mig, det var ikke saa fejl
 Med den Skolebusiness der i Des Moines.
 Se, vor Dreng var jo aldrig saadan forfløjen,
 Og saa megen Forstand hos saadanne Knægte
 Det kan ingen med common sense exspecte;
 Men lige godt har han changed svært.
 Begyndelsen skete vel nok med hans Kirke,
 Men det kommer vel ellers fra, hvad han har lært;
 De har nok en Gave til saadan at lirke
 Ude der ved de indvortes Dele.
 Han skrev jo om lessons og Mad og det hele,
 Og hvad de bestiller, naar de har fri,
 For de hænger nok ellesens dygtig i.
 Men allermest left det en stærk impression
 Paa vor Mo'r og mig med en hel confession,
 Han sendte os for en Tid tilbage.
 Han syntes, han havde baaren sig ad
 En daarlig Vej, mens han var hjemme;
 Nu skrev han da saa nicely og bad
 Om at forgive ham og glemme —
 Og lots a things om hans Barsedage.
 Jeg kind af græd og blev lidt beklemt
 — Vor Mo'r hun har nu saa nemt til Vandet —,
 For, sure, jeg kan ikke sige andet,
 End han har aldrig behaved slemt.
 Men anyhow, det er ingen Løgn,
 Det stirrer jo lige godt op i Brystet;
 Man bliver saadan en kind af rystet
 Ved den Slags Ting og tænker sig om,
 Og nu siger jeg selv, det var godt, det kom
 Sig saadan, at Drengen kom til Des Moines.

Det er kun lidt lonesomt, mens han er væk;
 Han er jo den eneste Søn, vi har rejst.
 Men lately, da de fik Kransen hejst
 Paa den nye Vinge, saa gav jeg en check
 For at støtte dem lidt, og jeg tror for Resten,
 Jeg gaar hen og melder mig ind hos Præsten.

En Chicago-Dansker.

Men alt dette: Skæmt og Alver, virkede kun i Øjeblikket til mer
 eller mindre at forhøje Feststemningen; men anderledes med den sidste
 Taler paa Festdagen, den ikke blot virkede i Øjeblikket, *men den kaldte*

de Unge frem til Daad. Det var sént paa Aftenen, at Pastor Laust Jensen fik Ordet. Forud havde Vestergaard, Gravengaard og Kjølhede talt om Formiddagen ved selve Indvielsen; Sørensen og Knudsen om Eftermiddagen. Og saa kom Jensen til sidst, da det maatte antages, at Folk var overmattede; men han plejede gerne at kunne sige noget, som hagede sig fast hos Tilhørerne. Saaledes ogsaa denne Gang. Jensen sagde bl. a., at nu fattedes der kun et Gymnastikhus paa Grand View, og at det vilde være en passende Opgave for de Unge at bygge et saadant for dem selv, nu da de Ældre havde bygget Skolen til dem. Dette slog ned og fængede an, uden at der dog saas noget Blus denne Aften. Men der var slaet Gnister, og de havde ogsaa fænget hos rette vedkommende. I Indvielsestalen var der slaet paa, at

„en livsglad Ungdom møder,
hvor Ordets Lys og Kundskabs Magt
med Aanden selv er ret i Pagt
og til alt godt opløder“.

At Gnisten havde fænget og varmede viste sig først i Elevernes Blad paa Skolen. Derpaa besluttede man at holde Møde Tirsdag Aften den 21de Februar for at forhandle Sagen. Straks efter Mødets Aabning rejste alle som én Mand sig op og gav dermed tilkende: *Vi vil bygge et Gymnastikhus paa Grand View!* Straks tegnede de tilstedeværende sig for 182 Dollars, som skulde betales før 1ste September s. A. Og saa valgte man en Styrelse paa tre Medlemmer, hvori P. J. Falkenberg blev Formand, S. D. Rodholm Sekretær og R. Jensen Kasserer.

Endelig vedtog man: paa et senere Møde at tage Bestemmelse om Bygningen. Se, dette var hurtig og resolut Handling saavidt. Og det lød i mange af de ældres Øren som Klang af det gode gamle danske Sværd „Skrap“ i Uffes, den unge Kongesøns Haand.

Selvfølgelig blev de Unges Beslutning straks meddelt Samfundets Formand. Hvorledes han optog det, udtalte de Unges Sekretær sig om i „Dannevirke“ for 8. Marts paa følgende Maade:

„Ved Elevernes Lørdagsmøde den 4de ds. modtog vi fra vort Samfunds Formand, én af dem, der er graanede i Kampen, men ung i Sind, en Hilsen med en varm Paaskønnelse af det begyndte Arbejde. Det foresloges at sende ham en Hilsen og Tak gennem undertegnede, hvortil alle gav deres Bifald tilkende“.

Hen midt paa Sommeren (2. Aug.) udtalte Forstanderen sig saaledes derom:

„Det var mig og mange andre en stor Glæde, da vor Skoles Elever

i Vinter af eget Initiativ tog den Beslutning at rejse et Gymnastikhus her til Gavn og Glæde for de kommende Hold af Unge, som skal flokkes her paa Grand View. Nogen mere fornøjelig og værdig Opgave kunde de Unge vanskelig sætte sig i Øjeblikket. Jeg lykønskede dem den Gang til deres Beslutning og gør det fremdeles, og den Iver og Virkelyst, hvormed man straks tog fat, varede godt for Sagens heldige Udfald. I samme Retning peger det ogsaa at der allerede paa nærværende Tidspunkt er tegnet over 400 Dollars. Der er derfor ikke den mindste Tvivl om, at de Unge nok skal faa Huset rejst og der kan vel heller ikke være Tvivl om, at det bør bære en Indskrift, der fortæller, at denne Bygning rejstes af unge, danske Mænd og Kvinder i Amerika. Huset vil da komme til at staa som ét af disse talende Mindesmærker, der fortæller Samtid og Eftertid, at der er noget vi vil, at Livet ikke er Drøm, men Daad.

Men der er Handlinger her i Livet, som faar dobbelt Værdi, naar de udføres rask og uden Tøven. Og at udføre den Slags Handlinger er en Ungdom værdig. Gaa derfor ufærtøvet til Værket, og lad Dollaren springe, saa kan I selv bag efter komme til at springe i Huset.

De Unge skal have Æren af Huset. Vær derfor heller ikke sên med at tage Byrden. Lad nu vort Samfund, som har ofret mange Tusinde Dollars paa at rejse de store Skolebygninger til Ungdommen, sé et kraftigt Livstegn fra den samme Ungdom. Lad os faa den Glæde at sé Huset staa dér til næste Skoleaars Begyndelse.

Saa tør jeg indestaa for, at næste Skoleaars Ungdom, som samles her til Vinter, og vort Samfunds næste Aarsmøde, som skal finde Sted her til næste Sommer, vil give Eder et fuldstændigt dansk Hurra'.

Saa langt Forstanderen. Men derved førtes vi for langt frem i Tiden og maa derfor gaa tilbage til Begyndelsen, til Planlægningen den 28de Februar. Thi alt da havde man to Overslag, ét af Tømmermester L. Jensen paa et Træhus til 700 Dollars, og ét af Murmester Madsen paa et Murstenshus til 1200 Dollars. Man vedtog da, at Jensen og Madsen, sammen med den valgte Tremandsstyrelse skulde danne en Byggekomité, som — efter Samraad med Samfundsstyrelsen — skulde forestaa Opførelsen af Gymnastikhuset; Bygningen maatte ikke paabegyndes, før der var tegnet 700 Dollars; vilde man opføre et Stenhus, maatte dets Opførelse ikke begyndes paa, før 1200 Dollars var tegnet. Komitéen fik Ret til at bygge efter eget Skøn, hvis der inden 1ste Septbr. indkom over 700 Dollars; men hvis den Sum da ikke var indkommen, da skulde det indkomne sættes paa Rente, indtil det fulde Beløb ind-

kom. Og saa vedtoges det, at, naar Bygningen var færdig, skulde den overgives til „Den danske ev.-luth. Kirke i Amerika“.

Saaledes var da Sagen lagt tilrette paa mindre end to Uger, men snart vilde jo Vinterskolen ogsaa opløses, og Eleverne hver rejse til sit og virke for Sagen hjemme. Ja selve de Unges Styrelse vilde til Maj spredes vidt ud: Falkenberg blev Lærer paa Ashland Højskole, Rodholm blev Lærer i Hutchinson og R. Jensen i Marinette, kun de to Bygmestre, Jensen og Madsen, blev boende paa Skolen denne Sommer.

Nu 18 Aar efter tænker Du vel, kære Danelag, at kunde din ældre Broder faa samlet Pengene at bygge for, *saa* var han over det værste. Nej, der var noget andet, der var meget sværere at komme over end det med Indsamling af Penge. Der skulde nemlig indhentes Tilladelse af Samfundet til at maatte bygge paa Grand View. Blev denne givet, skulde der forhandles med Samfundets Styrelse om, hvordan Huset skulde være, og hvor det skulde ligge osv. *Det var, hvad der voldte størst Vanskelighed ved Sagens Gennemførelse.* Nu til Dags ville sagtens de fleste tænke, at vilde de Unge for egen Regning bygge et Gymnastikhus og give Samfundet det fuldt færdigt, saa vilde Samfundet ogsaa øjeblikkelig modtage det med Tak. Saa fornøjeligt gik det imidlertid ikke Sommeren 1899, som vi nu skal se.

Den første Sag, der kom til Forhandling paa Aarsmødet i Chicago 1899, var Gymnastikhuset. Sagen blev fremlagt og indledet af de Unges Kasserer, Rasmus Jensen. Mulig han gjorde det lidt kejtet, ungdommeligt og overmodigt. Nok er det, flere tog Anstød af, at den unge Mand ikke optraadte med mere Beskedenhed og Maadehold ved denne Lejlighed. Der udspandt sig derfor en lang Forhandling, om de Unge maatte faa Lov til at bygge eller ej. Endelig endte det dog i Vedtagelse af følgende Forslag af Gravengaard:

„At Aarsmødet med Tak modtager de Unges Tilbud om et Gymnastikhus og overdrager til Samfundets Styrelse fra vor Side at samarbejde med de Unges Komité til Planens Gennemførelse“.

Saaledes kom man da over det første svære Punkt, og det næste var saa at opnaa Samfundsstyrelsens Tilslutning. Dette blev ingen let Sag, ingen let Opgave for nogen af Parterne at løse. Dersom jeg ikke kunde dokumentere det, vilde næppe nogen nu tro, at det kunde falde saa vanskeligt, som det gjorde. Vanskeligheden skyldtes maaske den Omstændighed, at de to forhandlende Parter var ikke ligestillede, ikke jævnbyrdige. Det var jo de ældre „Statsmænd“ og de yngre „Brushoveder“, der her skulde enes. Og havde de Unge ikke haft Forstanderen

til Rygstød, tvivler jeg om, at de havde faaet Lov til at bygge et Gymnastikhus paa Grand View. Her skal saa gives et lille Skue ind i deres Forhandlinger, for ellers vilde man vel, som sagt, næppe tro mig.

Fra Marinette, den 26. Juni, sendte R. Jensen Styrelsen en længere Skrivelse, som vil optage for megen Plads her. Han beder om at faa vide, hvor Huset skal ligge, og hvilken Front det skal have, for at de kan faa Tegninger til Huset. Men han skriver blandt meget andet ogsaa: „Det bedrøvede mig, at nogle i Chicago syntes mere at frygte os Unge end have Tiltro til os“.

Spørgsmaalet til Styrelsen var altsaa ganske simpelt dette: Hvor skal Huset ligge? Skal det have Gavls- eller Sidefront?

De Unges Henvendelse lod Formanden cirkulere blandt Styrelsens Medlemmer med følgende Udtalelse:

„Mine Collegaer bedes nu at give Svar paa de stillede Spørgsmaal, at jeg kan give de Unges Komité Meddelelse derom.

Da jeg ingen Forstand har paa, hvordan et Gymnastikhus skal være for bedst at kunne svare til sin Hensigt, vilde jeg være mest tilbøjelig til at bede Bygmestrene L. Jensen og Back om at paatage sig Styrelsens Hverv under dets Opførelse“.

Denne Udtalelse var noget spagfærdig, hvad *den næste*, som her følger, ingenlunde var:

„Kære Venner! Det er mig ikke ganske let at sige noget om denne Sag. For det første harmer det mig at se det Sprog, denne Præsteelev vedblivende tør benytte; han trænger bestemt til en endnu skarpere Overhaling end den, han fik paa Aarsmødet. Dernæst — hvad har Styrelsen overhovedet her at svare paa? Hvor Gymnastikhuset skal ligge, og hvad Slags „Front“ det skal have? Det synes efter R. Jensens Formening at være alt. Beliggenheden maa jo være saadan, at der ikke tages noget af Synet fra Skolebygningerne eller — Bygningen (som det hele dog en Gang skulde blive til); det er omtrent alt, hvad jeg kan sige. Muligvis vilde det være rimeligst at lægge Gymnastikhuset vest for Skolen paa Skrænten ned mod Professorboligen, og jeg antager, at det bør have Gavlsfront, for at det hele ikke skal blive noget kedelig langstrakt noget. Jeg vilde imidlertid være tilbøjelig til at lade Vestergaard fremsætte et Forslag i saa Henseende, baade om Beliggenheden og Frontspørgsmaalet. Men mon det ellers ikke er Meningen, at Styrelsen paa Aarsmødet fik nogen mere Myndighed? Naar vi skal samarbejde med „de Unges Komité“, maa vi bestemt have et Ord at sige om hele Sagen, om Tegninger etc. Lad Komitéen, hvis det tilkommer den,

skaffe Tegninger og Overslag, og lad saa disse cirkulere ogsaa mellem os til Approbation; saa kan vi siden, om vi vil, raadspørge Fagfolk eller overdrage saadan et Tilsyn. Paa Sagens nuværende Stadium har jeg ikke mere at sige. Med kærlig Hilsen“.

Den tredje udtalte sig saaledes:

„Kære Venner i Styrelsen! Ogsaa jeg finder det vanskeligt at give noget Svar til R. Jensens Brev, men at dømme efter dets Indhold ser det ud til, at Gymnastikhuset skal bygges af Træ; er dette afgjort? I det Tilfælde, at det er, saa vil jeg foreslaa, at vi beder Tømmermand L. Jensen i Des Moines om at give os en Tegning og fornødne Oplysninger om, hvordan han mener, at et saadant Hus burde bygges, samt dets Størrelse, og hvad det vil koste at bygge. Naar jeg foreslaar dette, da er det, fordi jeg kender Jensen, ikke alene som en paalidelig Mand, men [ogsaa] som en god Gymnastiklærer, der har Forstand paa, hvad Huset skal bruges til, samt hvordan det kan bygges; derfor kan andre godt lave Tegninger og gøre Overslag og have den samme Lejlighed til at byde paa Arbejdet. Jeg mener ogsaa, at Huset skal have „Gavlfront“.

Med Hensyn til, hvor Huset skal ligge, da har det vist ingen Hast; vi faar vel høre fra dem igen, før det bliver bygget. Jeg skulde ønske at høre Vestergaards og andres Meninger derom, jeg mener særlig fra Des Moines, før jeg udtaler mig nærmere. Med venlig Hilsen forbliver jeg Deres forb.“.

Den fjerde har dette at sige:

„Kære Venner! Særlig et Svar paa Jensens Brev om, hvor Huset skal ligge, og hvordan det skal bygges, kan jeg for min Part slet ikke sige noget om. Jeg frygter for, at Størrelsen (72x34), som den opgives, ikke kan bygges for \$700, og jeg vil paa ingen Maade give min Stemme til, at der gøres Gæld for mere, end der kan samles Penge til. Da Sagen blev behandlet paa Aarsmødet, viste det sig, at der var Stemning for at understøtte de Unge i Formaalet. Jeg vil ogsaa ønske, at de maa faa Held til at gennemføre det, og jeg vil give mit Bidrag af \$10 dertil. Saa ellers med Hensyn til Tegningen vil jeg tilraade, at de Unge selv sørger for den; men at det ikke tillades [dem] at bygge en Bygning, der vil koste mere, end hvad de kan indsamle, og at der ikke begyndes, førend Pengene er indbetalte. Hermed en kærlig Hilsen og Ønske om, at Sagen maa have rigtig Fremgang. Deres hengivne“.

Den femte udtalte sig kort og godt saaledes:

„Jeg holder mig nærmest til Ovenstaaende (der menes den anden i

Rækken). Lad de Unge skaffe Tegningen og Overslag, og lad det saa cirkulere; bed dem først at raadføre sig med Vestergaard angaaende Planen og Pladsen; han er dér paa Stedet og kan bedre dømme, i alt Fald end jeg kan her fra mit Kontor. Venlig Hilsen“.

Ud fra dette Svar til de Unge af vort Samfunds Styrelse blæser der en kold Vind, skønt det blev givet i den varme Julimaaned 1899. Man kan derved komme til at tænke paa en Sang om Forholdet mellem de ældre og yngre, som jeg sang meget i min Ungdom:

„Jeg rutter med Glædens og Haabets Ord,
det Statsmanden aldrig kan døje.
Den Stakkel skal lappe vor sprukne Jord,
det er en fortrædelig Møje.
Mens bidsk han tygger sin tørre Negl,
saa flyver glad jeg for fulde Sejl.

Ja lidet jeg frygter for Stormens Hvin,
ej ændser jeg Vinterens Kulde;
jeg ser gennem Sneens det tætte Lin,
at Vaaren er vaagnet i Mulde;
jeg ler ad hele den kloge Flok
og venter trøstig — den kommer nok!“

Ja saadan omtrent tog vore Unge det i Gymnastikhussagen. De stivnede heldigvis ikke i den Kulde, der slog dem i Møde; men de kom ret snart igen og bankede paa Styrelsens Dør, denne Gang med Tegning og Overslag samt med L. Jensens og Forstanderens kraftige Understøttelse. Nu enedes Styrelsen om Husets Udseende og Indretning og Stedet, hvor det skulde ligge paa Skolelodden. Men der var ikke givet nogen „Specification“, og det var en utilgivelig Mangel. Følgelig maatte Forhandlingen fortsættes; men den skal ikke længere fortsættes her; nok er det at melde: de Unge vandt deres Sag, og ikke én tabte noget derved. Gid vi maatte faa flere af slige Sejre!

De Unge fik Pengene samlede og Huset bygget sidst paa Sommeren '99, saa det kunde indvies den 12. Decbr.

Ved den Lejlighed var der atter Fest paa Grand View. Der er et Billede af Skolen fra den Dag, som jeg gerne vilde have med her.

En af Eleverne, N. P. Klovggaard, havde skrevet en Kantate til Indvielsesfesten, hvis tre sidste Vers skal staa her som Slutning.

Tone: Unge Genbyrds Liv i Norden.
Kom og hjælp os med at bygge
til vort eget Folkehus.

Det er os, som skal det smykke,
 rejse, hvad der sank i Grus.
 Her er godt at have hjemme,
 her er Hvile, Fred og Ro,
 her vi lære kan at fremme
 Livets Trang til Haab og Tro.

Ret din Ryg og hæv dit Øje,
 stræk din Fod og frem med Lyst,
 lad Dig ej i Støvet bøje,
 vis, at Du har Mod i Bryst.
 Sundhed er dit Skønhedsmærke
 og ej Humbug, Løgn og Tant,
 fyld din Plads iblandt de stærke,
 værn om alt, hvad der er sandt.

Kom, I Unge, lad os prøve,
 hvad vi har til Livets Værd,
 paa Grand View vi vil os øve
 til en mandig Idrætsfærd.
 Vi vil øge vore Kræfter,
 elske frem vor Folkearv,
 vi vil stille lige efter
 Maalet, som er Folkets Tarv!

Samme Dag (Indvielsesdagen) blev Huset overgivet til Samfundet.
 Og et endnu: de Unge gav yderligere 50 Dollars til Gymnastikredskaber.

Og saa kunde de — med en lille Ændring — passende synge om
 deres Bedrift, hvad H. J. Pedersen — ikke helt rigtigt — sang om de
 ældres Byggeri:

Hallen har vi bygget,
 Træ paa Sten er lagt,
 ingen Rigmand ødslet
 har paa den sin Pragt,
 Tømmermand og Murer,
 Præst og Lærertrop,
 unge Mænd og Kvinder
 førte Hallen op!

Ja, se den Gang var der Unge til! Da var det Lyst at leve!

Peder Kjølhede.

In Memoriam.

Mrs. Meta Larsen.

ALLE de, der var Elever paa Grand View College i Skoleaaret 1898—99, vil mindes Meta Jacobsen, vor Lærerinde i Sang og Musik. Der var megen Sang paa Skolen det Aar; men det var da heller ikke saa underligt, naar vi havde én, der kunde spille som Meta Jacobsen, og én, der kunde synge som Ole Stevns. Det var ikke vanskeligt at overtale Meta Jacobsen til at spille for os, og som hun kunde

spille. Det var en Nydelse. Der er vistnok mange, der med mig vil mindes hende med Tak for den Del, hun havde i at lægge Glans over vort Samliv paa Skolen det Aar.

Der var over Meta Jacobsen noget nobelt og retlinjet. Det i hendes Karakter, der lagde sig klarest for Dagen, var hendes stærke Sandhedskærlighed og fine Retfærdighedssans. De, der kun lærte hende flygtigt at kende, fik muligvis et Indtryk af, at hendes Væsen var forbeholdent og lidt stift; men de, der kendte hende blot lidt nærmere, kan vidne om, at det, der havde vundet en Plads i hendes Hjærte, blev omsluttet af en trofast og opofrende Kærlighed. Det var umuligt at tænke sig, at hun skulde slippe det, hun havde faaet kært.

Hun kom til Skolen fra Chicago, fra et af St. Stefans Menig-

heds allerbedste Hjem, et af de gode danske kristne Hjem, vi Gud ske Lov har mange af i vore Menigheder, et af de Hjem, der kan holde os Haabet oppe i de trangeste Tider, fordi vi véd, de svigter aldrig. Jeg har et Brev liggende fra hende, der vidner om hendes dybe, stærke, trofaste Kærlighed til vort Kirkesamfund. Det er skrevet fra Seattle, hvor hun var kendt som Mrs. Larsen. Det laa hende meget tungt paa Sinde, at der ikke af vort Samfund blev gjort noget i Seattle. Hun var rejst den lange Vej til Aarsmødet i Ludington for om muligt at finde en Mand, der kunde og vilde tage et Arbejde op derude. Det lykkedes ikke, og hun skrev til mig som en gammel Bekendt, hun havde Tillid til, om det ikke var muligt, at jeg kunde hjælpe til at finde en Præst til Seattle. Hendes Brev vidner om, at det var hende intet mindre end en Hjærtesorg, at der intet blev gjort. Hun kunde ellers som én af Landets egne Børn for Sprogts Skyld have fundet sig hjemme i en engelsk Kirke; men det laa for dybt i hendes Hjærte, at hun var én af den danske Kirkes egne Børn.

Hun kom af Dage ved et Ulykkestilfælde i Efteraaret 1914, næppe 40 Aar gammel. S. D. R.

Jens Holger Madsen.

Han blev født Nytaarsdag 1862, ved Horsens, Danmark, og var omkring ved 21 Aar gammel, da han kom til Amerika. Han var med

i Skoleholdet 1898—99, det, Pastor Kjølhede fortæller om andet Sted i Julebogen. Der er det ogsaa nævnt, at Madsen var med i den Bedrift, Kjølhede priser saa varmt: at vi byggede det første Gymnastik-

hus. Madsen var med paa Byggekomiteen og stred der for, at vi skulde bygge af Sten. Vi andre i Komiteen kunde nok give ham Ret i, at det var ønskeligt; men vi var klar over, at det var ugørligt, da det vilde koste den svimlende Sum af \$1100.00. Madsen havde ellers en smuk Tegning, som vi gjerne havde bygget efter.

Han kom til Skolen fra Racine, Wis.; men sandt at sige, var det nok ikke noget i Skolens Katalog, der havde draget ham hertil, men den Omstændighed, at Margrethe Tarpgaard var Elev paa Skolen. Trods det, at han var ikke saa lidt ældre end de fleste af os og næppe kunde tage Del i alle de Mærkværdigheder, vi kunde finde paa, mindes jeg ham dog som én af dem, der var med i det gode Kammeratskab, der herskede blandt os det Aar.

I Aaret 1900 blev Madsen og Margrethe Tarpgaard gift og bosatte sig i Des Moines, hvor de sluttede sig som virksomme Medlemmer til Menigheden. Han døde pludseligt den 16. Januar 1905, efterladende sig Enke og to Børn.

S. D. R.

Udenfor Klassetimerne.

DE fleste, som læser dette, véd nok, at „Unge Kræfter“ ikke er en Forening til Tidens Fordrivelse. Paa Grand View fordriver man ikke Tiden, som man fordriver Rotter og andet ondt. Man arbejder, ogsaa i Fritiden.

Igen er der gaaet et Aar, et Krigsaar som de to foregaaende, men dog i saa mange Henscender et godt Aar for os Elever. „Unge Kræfter“ gaar paa en Maade imod Naturens Orden: lægger sig til Hvile ved Vaarens Komme, og lever op paany, naar andet levende dør. Og midt i Vinterens Hjerte trives vi allerbedst. Naar Vinterskolens Elever er kommen og rystet sammen med Resten af Flokken, faar „Unge Kræfter“ først sin fulde Kraft. Paa en vis Maade var ellers Kræfterne i fuld Virksomhed allerede den første Mødeaften i Efteraarsterminen, idet der, som Sekretæren træffende bemærkede i Referatet, førtes en „munter og indviklet Forhandling“ om, hvordan Styrelse og Redaktion af „Pegasus“ rettest burde vælges. Vi var nær sejlet paa Grund paa Forslag og Ændringsforslag; men som saa ofte før klarede vi Skærene.

Vinterens Arbejde har jo saa ellers været optaget af det, som man populært kalder Underholdning. Vi har i Aar prøvet paa enkelte Møder at samle os om et ganske bestemt Emne, og Begyndelsen blev gjort med en Ibsen-Aften d. 4de Nov., hvor „Per Gynt“ udfyldte hele Programmet. Pastor Rodholm gav først en kort og klar Oversigt over Værket og dets Hovedskikkelser. Bagefter oplæstes saa enkelte Afsnit, som hver for sig efterfulgtes af Griegs Musik. Det var en saa vellykket Aften, at vi ganske naturligt genoptog Ideen flere Gange i Løbet af Vinteren. Vi har saaledes haft en H. C. Andersen-Aften, hvor Pastor Hansen holdt Foredrag, en nordisk og en sønderjydske Aften, og ikke at forglemme, en Lincoln-Aften i Anledning af Statsmandens Fødselsdag. Der har aldrig været Mangel paa Bidragydere ved vore Møder. Underholdningen paa vor sønderjydske Aften gaves saaledes udelukkende af Sønderjyder. De var endog i Stand til at danne et lille Sang-

kor. Ogsaa den Aften fik vi et Foredrag som Indledning, nemlig af Pastor Petersen, som gav os et stærkt Indtryk af den Kamp, som førtes og føres „Søndn Aa“. Vor nordiske Aften blev ogsaa én af vore allerbedste. Fire unge Piger i de fire nordiske Landes Nationaldragter indledede med „En Skaal for de blinkende Søernes Baand“. Om Dragterne var helt ægte nationale, kunde der maaske strides om; men de var smukke, især da den islandske Signe Holst sang „Det bødes der for“ i islandsk Oversættelse og til islandske Toner, og Jørgen Nielsen læste

Svensk. Der var maaske den Fejl ved denne og enkelte andre Aftener, at Programmet næsten overvældede os ved sin Alsidighed. Naar noget er virkelig godt, burde man kunne nøjes med lidt.

Enten det nu er gavnligt eller ikke for unge Mennesker at diskutere, saa har vi gjort det alligevel. En modig Mand vovede endog at indlede en Diskussion om Kvindernes Indtrædelse i Forretningsverdenen og tilraade, at den ikke fandt Sted. Sært at han turde, midt i Kvindeemancipationens Guldalder! Emnerne for vore Diskussjoner har været meget forskellige: „Kirken og det sociale Spørgsmaal“, „Vort Ungdomsarbejde og de amerikansk-fødte Danske“, „Jordspørgsmaalet“

og „Krigen og de Kristne“. Diskussionen om Jorden blev til en vældig Kamp mellem Georgeister og Socialister. Jo, der findes — eller fandtes i hvert Fald sidste Aar — Socialister paa Grand View. Spørgsmaalet om Krigen og de Kristne blev forhandlet samme Aften, som Meddelelsen om Bruddet med Tyskland var kommen. Der raadede en alvorlig Tone den Aften. Hvad vilde Fremtiden bringe?

Vi har i Aar prøvet at komme i Samarbejde med Y. M. C. A. Noget egentligt Resultat kom der vel ikke ud deraf; men Begyndelsen er gjort, og saa kommer det nok ad Aare. I Stedet for fik vi saa Forbindelse med Professor Neverman, den tyskfødte, men dansk gifte Skolemand fra New Richmond, Wisconsin. Hans Hustru, som er gammel Grand View-Elev, var med, og vi havde dem blandt os et Par Dage. Professor Neverman talte to Gange. Vi fik Indtryk af en Mand med dyb Forstaaelse af Ungdomstidens Kamp og Higen. Hans Emne den sidste Aften var „Holy Pictures“. Fra et kunstkritisk Synspunkt kunde der maaske indvendes en Del mod Professorens Fortolkning af de foreviste Billeder. I hvert Fald diskuterede man livlig derom bagefter paa Gange og Værelser. Neverman benyttede selvfølgelig det engelske Sprog. Men han sluttede paa godt Dansk med at sige: „Tak skal I ha'!“

Der synges altid meget paa vor Skole, til daglig som ved Møder og Fester. Og i Aar har vi desuden haft Besøg flere Gange af uddannede Sangere. Først kom Aksel Jørgensen, og senere paa Vinteren gav Søskeneparret Signe og Harald Holst os en ganske dejlig Aften. Lige før Skolens Slutning kom saa — efter Indbydelse fra Skolen — der danske Troubadour Saxtorph-Mikkelsen. Han sang for os to Gange, og hans Frue „klippede“ adskillige af Eleverne. Da Kunstnerparret var borte, hørtes Aakjærs Sang og S.-Mikkelsens Musik over hele Skolen. Mange venlige og muntre Tanker har fulgt dem paa Vej herfra.

Vor kære gamle „Pegasus“ led i lange Tider af alvorlig Nærings-sorg. Det ser ud, som er man gennemgaaende bange for at komme paa den høje Hest. Det er jo heller ikke Tider, der indbyder til at slaa Galskaben løs, og lidt Galskab maa der nu til, skal „Pegasus“ trives. Galskaben maa saa have faaet bedre og bedre Levevilkkaar i Løbet af Vinteren; for der kom virkelig lidt efter lidt saa mange og saa gode Bidrag, at vi vovede for en Gangs Skyld at lade „Pegasus“ gaa i Trykken. Saaledes gik det til, at et lille Uddrag fik Plads bag i vore fine smaa Festprogrammer til Studenterknaldet, til Ærgrelse for nogle og til Morskab for flere.

Apropos! i Aar hed det *Studenterfest* — paa Programmet altsaa; i daglig Tale er det naturligvis som sædvanlig „knald“: „Naturam furca pellas ex, hun kommer dog igen, den Hex!“ Men Festen var god, og den er Vinterens Højdepunkt, hvad Fritiden angaar. Vi var beskedne i Aar; vi slog ikke større Brød op, end vi vidste, vi kunde faa i Ovnen. Vort Eftermiddagsprogram var godt og ikke alt for langt, og om Aftenen spillede det lille fine Stykke „Slægtningene“. Bespisningen ved Festen besørgetes i Aar af Skolen, og Skolens Personale stod for det hele. Festen var i det hele anlagt med det for Øje at faa saa lidt Anstalt og saa megen virkelig Feststemning som mulig. Ved denne som ved saa mange andre Lejligheder har vi Ungdomsforeningen med. Der er god Forbindelse mellem de to Foreninger paa hver sin Side af Boyd Avenue, og det er vi glade for.

Efter den Kraftanstrengelse, som Studenterknaldet (om Forlædelse!) altid er, glider vi ligesom af os selv ind paa roligt Vand. Vintereleverne er væk, og haard Eksamenslæsning venter de studerende. Har vi saa et Afslutningsmøde, saa holdes det gerne i vor egen Dagligstue. Der er hyggeligere, naar vi ikke er saa mange. Lidt Penge er der gerne tilbage i Kassen, som der skal skaffes Udveje for. Naar denne økonomiske Side af Sagen er ordnet, og det sidste lille „Program“ sat til Livs, saa gaar „Unge Kræfter“ ind til Hvilen, og det er, i hvert Fald for Styrelse og Komiteer og andre „Embedsmænd“, en velfortjent. Saa hviler vi; men vi sover ikke, og vi dør forhaabentlig aldrig!

Med venlig Hilsen fra „Unge Kræfter“ til „Danelag“!

Anthou Larsen.

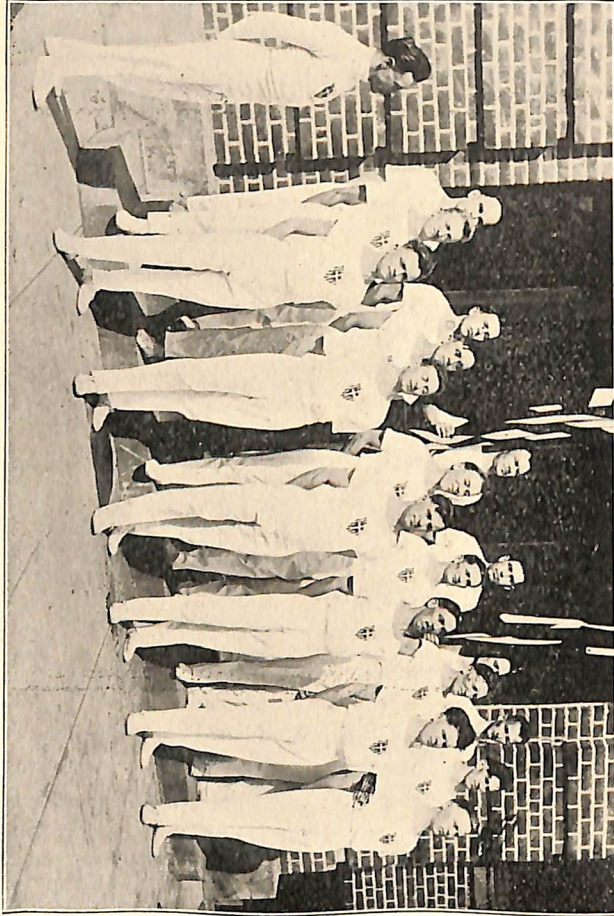
Lidt om Gymnastikkens Betydning.

MAN siger og med Rette, at „Menneskene er ikke saa gode, som de burde være“, og det er maaske derfor, de heller ikke er saa kønne, som de burde være. „Men man kan da ikke gøre for, at man ikke er køn“, vil mange sige. Nej, ikke hvis man ved et kønt Menneske forstaar — og det gør desværre de fleste — et smukt Ansigt, et Par smukke Hænder med velpolerede Negle, et Par smukke Øjne og en moderne Frisure. Nej, vi er langt fra alle kommen til Verden med brune Øjne og Polkahaar, og jeg vil da nærmest kalde mig selv grim, for mine Ansigtstræk er langt fra kønne, og Øjne har jeg som Katten, og endelig egner min Haartop sig ikke til at lade frisere; det kan jeg ikke gøre for; men naar jeg saa alligevel drister mig til at sige, at det staar i enhvers Magt at skaffe sig Skønhed, saa er det fordi det er bevisligt, at der til et kønt Menneske hører mere end et kønt Ansigt og et Par kønne Øjne. Virkelig køn er kun den, der ikke har forsømt sit Legeme, men ved Brugen af Legemsøvelser har erhvervet en sund og stærk legemlig Udvikling, som det viser sig i smuk Legemsbygning og Sundhed i Hjærte og Lunger. Det er den virkelige, værdifulde Skønhed, som alle har Adgang til, men som alligevel meget faa er i Besiddelse af, fordi Midlet (Gymnastikken) ikke tiltaler den nuværende Ungdom og man derfor med god Grund siger, at Menneskene nutildags som Regel ikke er kønne. Allerede i den friske og ranke Ungdom udarter de. Nogle bliver rundryggede med krumme Knæ, der maaske aldrig kan rettes ud; nogle faar Skævheder i Ryg eller Skuldere, og endelig vil man finde nogle, der er blevet for tykke, og andre, der er blevet for tynde. Der er saamænd nok at udsætte paa os allesammen.

Ligesom det daglige Arbejde kan ødelægge Legemets Stof, saaledes kan det ogsaa ødelægge dets Form. Mange Mennesker har, hvad man kan kalde sundt Arbejde, opholder sig for den største Del af Dagen i fri Luft, faar den Bevægelse, deres Legeme synes at trænge til, og alligevel forfalder deres Skikkelse, bøjes og kroges længe før de gamle Dage.

Allerede saa tidlig som i Konfirmationsalderen kan man hos mange unge spore den runde Ryg med det fremadhængende Hoved og det flade Bryst. Grunden er simpelthen den, at disse Menneskers Bevægelser er for ensidige. Ved Arbejdet paa Værksted, Kontor, Arbejdsplads eller

ET HOLD GRAND VIEW GYMNASTER.

i Marken paa Farmen er det stadig de samme Muskler, der bruges. Ved den stadige Sammentrækning bliver de efterhaanden for korte, og andre Muskler, der ikke tages nok i Brug, bliver slappe og altfor lange, og meget snart vil de tabe saa meget i Kraft, at de ikke er i Stand til at holde igen paa de stærkt forkortede Muskler, og det er Grunden til, at Legemet krummes mere og mere.

Men her kommer saa Gymnastikken og tilbyder sin Hjælp som Opbygger mod det forfaldne.

De slappe og til Dels kraftløse Muskler, der i lange Tider ikke har gjort noget nævneværdigt Arbejde, vil i Gymnastiktimen blive tagne i Brug, og med Brugen begynder Udviklingen. For hver Gang Musklernerne nemlig udfører et Arbejde, vokser de i Styrke, og inden lang Tids Forløb vil de kunne gøre megen Nytte. Naar saa samtidig de korte Muskler kommer til at arbejde i deres længste Udstrækning, vil de omsider forlænges, og Legemet vil atter komme i Ligevægt. De uskønne runde Rygge kan rettes, og det kan de krumme Knæ med, naar Skaden da ikke er altfor gammel.

Derfor maa først og fremmest de Mennesker, hvis Arbejde medfører Slid paa Legemet, gøre Gymnastik. At man i Begyndelsen vil møde Hindringer, er givet; men holder man trofast ud, vil man snart faa Øjnene op for den store Betydning, Gymnastikken har, ikke alene ved at forskønne Legemet, men ved paa alle Maader at gøre det ungt og stærkt, og saa vil man sikkert naa over paa den anden Side af Hindringerne, der vil stille sig i Vejen.

Det kniber med at faa Tid til Gymnastik. — Man har altid Tid til det, man for Alvor vil, og Sandheden er snarere den, at man ikke gider. Derimod kan man indrømme, at det mange Gange kniber med Modet, det har de fleste Gymnaster erfaret i de første Prøveaar. Men har man saa ikke Mod til at begynde ene, saa skal man bare prøve paa at faa nogle Kammerater med, saa skal det nok gaa. Selvfølgelig maa der tages det størst mulige Hensyn til Begyndere, da det meget ofte er Tilfældet, at mange er ældre og kun har faa Kræfter, men den forstaaende Leder skal nok vide at gøre sit bedste, saa at det rette Maal naas, og selv om dette tilsyneladende ikke er saa højt, ja, selv om det, der udføres i Timerne, er simpelt, overfladisk set, kan det endelige Resultat blive, at Kraft og Holdning bevares eller genvindes, hvis de to Ting har været tabt, ja, saa er meget vundet. Tag i rette Tid et tilbørligt Hensyn til dit Legeme.

Viggo Tarnow.

En Hilsen fra „Danelag“s Formand.

FOR fjerde Gang udgiver „Danelag“ sin Julebog. Vi har Grund til at tro, at denne Julebogs tre Forgængere er blevet modtaget i mange forhenværende Grand View-Elevs Hjem ud over Landet som *en kær Gæst*, og saadan haaber vi denne maa blive modtaget. Det vil den nok blive, thi i de Hjem, hvor den banker paa, vil man vide, hvad det er for Kræfter og Tanker, den skylder sin Tilværelse, og hvad det er for en Gerning, den gerne vil have Lov til at udføre.

„Danelag“ har længe ønsket at naa videre ud end den hidtil har været i Stand til. Den vilde gerne sende sin Julebog ud til *alle de Hjem*, som er grundede af fhv. Elever fra G. V. C. — for saa vidt som deres Adresser er kendt i hvert Fald — saa langt naar den ikke endnu i Aar. „Danelag“ magter ikke den Opgave endnu, men kommer Tid, kommer der nok ogsaa Raad. „Danelag“ vokser, men dens Vækst er som Egens; den Dag kommer ogsaa nok, da det viser sig, at der er Tømmer i den til det Fremtidens Hus, vi haaber paa skal hvælve sig en Gang over noget af det bedste, vi véd, og værne det mod Vind og Vejr i Hundreder af Aar. Den Bygning maa tømres af Egen, om den overhovedet skal *tømres*.

Saa voks da kun, som Du hidtil har gjort, „Danelag“, sindig, men *sikker i Tro* paa din Evne til at staa mod Vind og Vejr og *med Haab* om, at dit Maal maa naas.

Og saa sender jeg min Hilsen til alle Medlemmer af „Danelag“ og beder Jer om at modtage mine bedste Ønsker om en glædelig Jul og et godt Nytaar!

Eders

J. J. Lerager.

Rosenborg via Lindsay, Neb., d. 4. Decbr. 1917.

Redaktøren har Ordet.

VI sender saa atter Danelags Julebog ud som en Julehilsen fra Skolen til de af dens Elever, der har sluttet sig sammen i „Danelag“. „Fra Skolen“ — det betyder noget mere end fra Skolens Grund og Skolens Bygninger. „Skolen“ er ogsaa noget mere end det enkelte Skoleaar. Skolens Liv og Arbejde et enkelt Aar er kun en Sten i Skolens Mur i videre Forstand, og det er i den Betydning, vi tager Ordet, naar vi kalder Julebogen en Hilsen fra Skolen, og med den Forstaaelse maa alle „Danelag“s Medlemmer kunne glæde sig ved at faa en Julehilsen fra Skolen. Det er den nuværende Redaktørs Opfattelse, at Julebogen i den Forstand skulde være Skolens Budbringer. Om den er blevet det, er en anden Sag. Jeg mener, at det ikke endnu er lykkedes saa godt, som det skulde; men jeg haaber, at Julebogen dog ogsaa i Aar maa blive venligt modtaget.

Det er ikke min Mening, at jeg hermed vil bede om Undskyldning for det, der staar i Julebogen; langt fra! Jeg vil snarere bede om Undskyldning for det, der ikke staar der. Jeg véd nok, hvad der mangler; men jeg har af forskellige Grunde ikke kunnet faa det. Jeg siger dette Aars Bidragydere Tak, og det tror jeg ogsaa, Danelags Medlemmer vil gøre.

Ester Søndergaard, Wahington, D. C., har sendt Redaktionen et Brev, hvoraf jeg tillader mig at anføre følgende:

„Jeg synes, Bladet kunde redigeres paa en lidt anden Maade, saa vi kunde faa flere Kræfter i Brug. Dette vilde tillige bidrage meget til Bladets Indhold. Det vilde maaske just ikke fra et literært Standpunkt gøre det mere værdifuldt; men det vilde ubetinget gøre det mere værdifuldt for Arbejdet blandt Medlemmerne. Selvfølgelig skulde der være en Hovedredaktør; men Bladet kunde deles i forskellige Afdelinger, og hver Afdeling skulde saa have sin Redaktør.

...Der kunde f. Eks. være en Afdeling, som kunde indeholde smaa Nyheder om gamle Elever. Man er altid interesseret i at vide

lidt om, hvorledes det gaar ens Kammerater fra Skoledagene. Saa kunde der maaske være en Afdeling til at opfordre Medlemmer til at skrive lidt fra deres forskellige Egne, og ligeledes kunde Eleverne paa Skolen have sin Afdeling, hvorigennem de kunde faa Lejlighed til at udtrykke sig.“

Denne „Kritik“ kan vi jo kun sige Tak for. Jeg mener ikke, vi i alle Enkeltheder kan gennemføre Miss Søndergaards Forslag; men der kunde maaske gennemføres noget i den Retning. Jeg for min Del saa' det gerne. Derom kan vi jo saa forhandle ved næste Aarsmøde.

Vi har ogsaa i Aar en Afdeiling med Overskriften „In Memoriam“. Danelags Medlemmer bedes være behjælpelige med at skaffe Oplysninger, der kunde tjene som smaa Mindesmærker over vore Afdøde. Var der nogen af Skolens Elever, om hvem der var noget at fortælle ud over det almindelige, saa burde det fortælles i Julebogen. Der kunde saaledes i Aar fortælles om *P. S. Munk Pedersen*, som mange af Skolens Elever kender godt. Han var én af dem, der forestod Bygningen af den store Soldaterlejr her ved Des Moines, Camp Dodge, et Kæmpeforetagende: Der skulde i Løbet af 3—4 Maaneder bygges en By med alle moderne Bekvemmeligheder til 45,000 Mand. Ved dette Foretagende var Munk Pedersen Ass't. General Superintendent. Den vanskeligste Del af Opgaven faldt paa hans Skuldre, og der var ikke nogen Lejr i Landet, hvor Opgaven blev løst bedre.

Det vil ogsaa interessere mange at høre, at *Alfred Sørensen*, der blev theologisk Kandidat for to Aar siden og siden da har arbejdet i Dagmar, Montana, og Omaha, er bleven udnævnt til Chaplain i U. S. Army og rimeligvis inden længe, som saa mange af Skolens gamle Elever, vil være i Evropa. Vi ønsker ham og dem al Lykke og Held, og at de maa komme hjem med Sejr. Ja, maatte den Dag snart komme, da Prøjsermagten er aldeles knust!

Hermed en Vennehilsen til alle Julebogens Læsere!

S. D. Rodholm.

Navn og Adresse paa „Danelag“s Medlemmer.

Rev. Hakon Jørgensen, Hetland, S. Dak.
Evald Kristensen, Tyler, Minn.
Karl Thyssen, Danevang, Texas.
Klaus P. Tostrup, 1620 Pleasant St., Des Moines.
Marius Larsen, G. V. C.
Christ Gravesen, Newell, Iowa.
Dagny Poulsen, Askov, Minn.
C. A. Stub.
Alfred Frost, Withee, Wis.
Andreas Andersen, Minneapolis, Minn.
Carl Bentzen, 158 Adam Place, Hartford, Conn.
Christian Christiansen, c/o N. P. Hansen, Iowa City, Iowa.
Martin Christensen, c/o Henry Dirks, Round Lake, Minn.
Emma Christensen, 2312, 15th Ave S. Minneapolis, Minn.
Jens Jensen Dahl.
Einar Duus, G. V. C.
Elsie Eriksen, G. V. C., Des Moines, Iowa.
Eyvind Fenger, Askov, Minn.
Kathrine Hansen, Box 166, Wilbur, Wash.
Dora Hansen, Andelsmejeriet, Æbeltoft, Danmark.
Ida Ibsen, Grand View Station, Box 3, Des Moines.
Christ Jensen, Box 153, Battle Creek, Iowa.
Johannes Johansen, Cumberland, Iowa. Box 159.
Margaret Johansen, Tyler, Minn.
Ole Nielsen, Exeter, Nebr. R. 3.
Sofie Jensen, R. 1, Dannebrog, Nebr.
Clara Knudsen, R. 3, Station D., Omaha, Nebr.
Karen Knudsen, G. V. C.
Jens Krogh, Earlham, Ia.
Kirstine Jespersen, 3215 Blairdill Ave., Minneapolis, Minn.
Ester Larsen, 1205 Bluff St., Cedar Falls, Ia.

Jens Lind, Box 13, Antelope, Montana.
 Anton Larsen, Uldum Højskole, Danmark.
 Emilie Madsen, Box 94, Wilbur, Wash.
 Niels P. Møller, Dagmar, Montana.
 Thorvald Mikkelsen, Newell, Iowa.
 Benjamin Møller, Hampton, Iowa.
 N. C. Nielsen, R. 1, Box 68, Dannebrog, Nebr.
 Karl Olsen, c/o J. J. Esbeck, Elk Horn, Iowa.
 Helene Petersen, 1033 E. 6. St., Des Moines, Iowa.
 Louise Petersen, Newell, Iowa.
 Margrethe Henriette Reppien, Ashland Højskole, Grant, Michigan.
 August Sørensen, Ringsted, Iowa.
 Axel Sørensen, 313 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.
 Julie Simonsen, Box 53, Cedar Falls, Ia.
 Thyra Strandskov, Ringsted, Iowa.
 Aage Skovgaard, G. V. C.
 Ester Søndergaard, 501 Upshur St., N. W., Washington, D. C.
 Thorvald Thomsen, G. V. C.
 Anton Winther, R. 1, Box 3, Dagmar, Mont.
 Achton Windtberg, 208 E. State St., Marshalltown, Iowa.
 Anna Nelson, Exeter, Nebr.
 Alfred Hansen, 402 Ogden Ave., Menominee, Mich.
 Einar Strandskov, Box 68, Dagmar, Mont.
 Rev. H. Hansen, 19 Broad St., Perth Amboy, N. J.
 Hans Thorsen, Dagmar, Montana.
 Rev. C. P. Højbjerg, G. V. C.
 Elma Hermansen, Withee, Wis.
 Karen Lauritsen, Centerville, S. Dak.
 Theodora Mathiesen, Kirksville, Box 148, Mo.
 John Enebo.
 Frode Hemmingsen, Shawnee, N. Dak.
 Niels Chr. Møller, Bassano, Alberta, Canada.
 George Ammentorp, 3115 Augusta St., Chicago, Ill.
 Chr. Andersen, Solvang, Cal.
 Johanne Andersen, Dronning Louisesgade 8, Thisted, Danmark.
 Jens P. Andreasen, G. V. C.
 Laurits Andersen, G. V. C.
 F. A. Andersen, Box 164, Spreckels, Cal.
 Helga, D. S. R., El Campo, Texas.

Johanne Bjørn, Kimballton, Iowa.
 Mrs. Margrethe Berg, R. 1., Menominee, Mich.
 Agnes Brøns, Solvang, Cal.
 Otto Bendixen, 1208 Boyd Ave., Des Moines, Ia.
 C. P. Christensen, Audubon, Ia.
 Jens L. Christensen, Grayling, Mich.
 Thomas P. Christensen, Ellendale, Minn.
 N. P. Christensen, Hemmingford, Nebr.
 C. Bundgaard, Britton, S. Dak.
 Martine Christensen, Withee, Wis.
 Chr. Christensen, 87 Olmsted St., E. Hartford, Conn.
 Rev. J. Dixen, Box 137, Withee, Wis.
 Karoline Damgaard, Lindsay, Nebr.
 Daniel Danielsen, Viborg, S. Dak.
 Simon C. Faaborg, Medicine Lake, Mont.
 Marie Feddersen, 1515 May St., Racine, Wis.
 Nanna Frederiksen, Newell, Ia.
 Arthur E. Frost, G. V. C.
 Marie Fisker, G. V. C.
 Adele Gravengaard, Marquette, Nebr.
 Agnes Haahr, R. 2, Niagara, N. Dak.
 Anker Hald, R. 2, Harlan, Ia.
 Axel Holst, Cedar Falls, Ia.
 Thorvald Holst, Cedar Falls, Ia.
 Mrs. Anna Hansen, Lock Box 4, Withee, Wis.
 Andrea Hansen, 21 Linwood St., Roxbury, Mass.
 Rev. J. A. Holst, R. 3, Cedar Falls, Ia.
 Ejnar Hansen, R. 7, Box 9, Union Grove, Wis.
 Rigmor Hansen, R. 1, Box 8, Hampton, Nebr.
 Emil A. Hansen, Box 55, Avondale, Montana.
 Ester Holm, Elba, Nebr.
 Viggo Hansen, 8 Mayo St., Portland, Maine.
 Jens Kr. Jensen, G. V. C.
 H. P. Jørgensen, 848 — 28. St., Des Moines, Ia.
 Rev. H. Juhl, R. 1, Ferndale, Humboldt Co., Cal.
 Mrs. A. Juhl, R. 1, Ferndale, Humboldt Co., Cal.
 Niels Jespersen, R. 3, Viborg, S. Dak.
 Jørgen Jørgensen, 2423 Carney Ave., Marinette, Wis.
 Viggo Jensen, Box 205, Hutchinson, Minn.

Alfred Jensen, G. V. C.
J. L. Jensen, 1322 Boyd Ave., Des Moines, Ia.
Hans Jakobsen, Marquette, Nebr.
Hans O. Jensen, G. V. C.
Johannes Chr. Johansen, 822 W. 8. St., Des Moines.
Anton Jensen, R. 3, Cozad, Nebr.
Chr. Johansen, Tyler, Minn.
Rev. A. C. Kildegaard, 1179 Hoe Ave., New York.
Mrs. A. C. Kildegaard, 1179 Hoe Ave., New York.
Mrs. Marie Knudsen, Enumclaw, Wash.
Niels Kr. Kristensen, 821 Grove St., Cedar Falls, Ia.
Mrs. L. C. Larsen, Moorhead, Iowa.
Sigrid Koch, Kimballton, Ia.
Anders H. Kyhl, Askov, Minn.
Rev. J. J. Lerager, R. 1, Lindsay, Nebr.
Mrs. J. J. Lerager, R. 1, Lindsay, Nebr.
Jens Larsen, Box K., Farwell, Nebr.
Ludvig Larsen, 2144 So. 15. St., Lincoln, Nebr.
Rev. L. C. Larsen, Moorhead, Ia.
Alfred Lind, R. 6. Hampton, Ia.
Hjerm Larsen, 121 Green St., Boone, Ia.
Mrs. H. J. Jessen, Brush, Col.
Anna Møller, R. 2, Box 20, Hampton, Ia.
Dagmar Møller, R. 2, Box 20, Hampton, Ia.
Ida Møller, R. 2, Box 20, Hampton, Ia.
Rev. Majland, 515 E. 49. St., Los Angeles, Cal.
Mrs. Fr. Majland, 515 E. 49. St., Los Angeles, Cal.
Mrs. Viggo Hansen, 8. Mayo St., Portland, Me.
Sigrid Madsen, R. 2, Cedar Falls, Ia.
Dagmar Madsen, R. 2, Cedar Falls, Ia.
Mikael Mikkelsen, G. V. C.
Alma Madsen, Kimballton, Ia.
Rev. P. Madsen, R. 2, Niagara, N. Dak.
Amalie Mikkelsen, Newell, Ia.
Chris Mikkelsen, Box 91, Union Grove, Wis.
Anna Mosbæk, Askov, Minn.
Herman Mikkelsen, Tyler, Minn.
Jens P. Nørgaard, Burnips Corner, Mich.
Rev. N. C. Nielsen, Kenmare, N. Dak.

Herman Nielsen, 716 Main St., Cedar Falls, Ia.
 Jørgen Nielsen, Nelson, Minn.
 Julius Nielsen, 1332 Boyd Ave., Des Moines, Ia.
 Laurits Nielsen, 630 W. Mullan, Ave., Waterloo, Ia.
 Alfred C. Nielsen, Dannebrog, Nebr.
 Thora Nielsen, R. 4. Cedar Falls, Ia.
 Margrethe H. Nygaard, 1322 Boyd Ave., Des Moines, Ia.
 Mattie Nielsen, Box 551, Chrystal Falls, Mich.
 Dagny Olsen, Tyler, Minn.
 Kristiane Olsen, Tyler, Minn.
 Mrs. Chr. Nielsen, 818 Sheridan Ave., Des Moines, Ia.
 Mrs. C. Jørgensen, Solvang, Cal.
 Karl G. Petersen, 1332 Boyd Ave., Des Moines, Ia.
 Bertine Petersen, R. 1, Box 97, Kimballton, Ia.
 Metha Petersen, 3340, 17. St., Omaha, Nebr.
 P. C. Petersen, R. 1, Rembrandt, Ia.
 Rev. Henrik Plambeck, 1320, 9. St., Marinette, Wis.
 Olav Petersen, c/o Frank Baltz, R. 2, Fremont, Nebr.
 Andrew Petersen, Tyler, Minn.
 Otto R. Petersen, R. 5, Audubon, Ia.
 Peder D. Petersen, Dodge City, Kansas, Kalvesta Route.
 Johanne Pedersen, Cook County Hospital, Chicago, Ill.
 Paul Petersen, 3441 N. Halsted St., Chicago, Ill.
 Rev. M. A. M. Rodholm, 300 Walnut St., Manistee, Mich.
 Rev. S. D. Rodholm, G. V. C.
 Minnie Rasmussen, Audubon, Ia.
 Rev. P. Rasmussen, Grant, Mich.
 Lillie Rasmussen, R. 2, Box 47, Niagara, N. Dak.
 Metha Refshauge, R. 3, Cedar Falls, Ia.
 Esbern Rosenstand, 110 S. E. 13. St., Des Moines, Ia.
 Alfred Sørensen, Grayling, Mich.
 Elna Stendal, R. 2, Box 9, Brainerd, Minn.
 Milda Schmidt, 1113 Carpenter St., Menominee, Mich.
 Axel Schmidt, 1113 Carpenter St., Menominee, Mich.
 Martha Schmidt, 113 W. 15. St., Cedar Falls, Ia.
 Ada Steenberg, Nysted Højskole, Nebr.
 Anna Schultz, Ungdomshjemmet, Des Moines, Ia., 1332 Boyd Ave.
 Sigrid Strandgaard, Lindsey, Nebr.
 Ida Skow, W. 12. St., Box 2, Cedar Falls, Ia.

Niels Simonsen, Colura, Cal.
 Ingeborg Strandskov, R. 1, Ringsted, Ia.
 Holger Strandskov, G. V. C.
 Erik Jensen Thor, Wisner, Nebr.
 Svend Torbensen, R. 1, Moorhead, Ia.
 Vagn Aage Yding.

Ny Medlemmer 1917.

1. Sophus Atzer, Box 609, Newell, Ia.
2. Herman T. Andersen, Story City, Story Co., Ia.
3. Arthur Ammentorp, G. V. C.
4. Hans Andreasen, Co. A., 362, Inf., Camp Lewis, American Lake,
 [Wash.]
5. Niels Chr. Andersen, c/o G. A. Johnson, R. 3, Box 59, Alta, Ia.
6. Sigurd Borre, Viborg, S. Dak.
7. Claus H. Christensen, G. V. C.
8. Anna M. Christensen, 1238 Carlisle Ave., Racine, Wis.
9. Bothilde Christensen, Hampton, Ia.
10. Chris B. Christensen, Hampton, Ia., R. 2, Box 53.
11. Anton Christensen, Elk Horn, R. 11, Ia.
12. Ejner Duus, G. V. C.
13. Marie Duus, Tyler, Minn.
14. Gertrude Davidsen, Ringsted, Ia.
15. Sina Damgaard, Lindsay,, R. 1, Box 74, Nebr.
16. Myrtle Esbensen, 1030 E. 7th St., Des Moines, Ia.
17. Thyra Frost, Withee, Wis.
18. Andreas Groskurth, Dagmar, Mont.
19. Jens B. Gravesen, c/o Møller Bros., Ida Grove, Ia.
20. H. P. Gravengaard, Kronborg, Marquette, Nebr.
21. Marie Gravengaard, Kronborg, Marquette, Nebr.
22. Ejner Winther, G. V. C.
23. Fred Husmann, 997 Trumbull Ave., Detroit, Mich.
24. Laura Hansen, G. V. C.
25. Signe Holst, Cedar Falls, Ia.
26. Svend Hansen, Coulter, Ia.
27. Verner Haahr, Newell, Ia.
28. Søren Isaksen, G. V. C.
29. Eva Jensen, 1710 — 17th Ave., Central City, Nebr.
30. Jens P. Jensen, Exira, Ia., c/o Creamery.

31. Agnes H. Jacobsen, Askov, Minn.
32. Andreas Jacobsen, Withee, Wis.
33. Ottar S. Jørgensen, Kimballton, Ia.
34. Johannes Jørgensen, C. A. C. 4th Co., Ft. Washington, Md.
35. Arnold Jensen, 1322 Boyd Ave., Des Moines, Ia.
36. Helge Kilstofte, Askov, Minn.
37. Clara Kjeldgaard, 3319 S. 19. St., Omaha, Nebr.
38. Gunnar Knudsen, Viborg, S. Dak.
39. Svend Kjær, G. V. C.
40. Peter Andresen Krogh, c/o A. Hansen, Audubon, R. 5, Box 6, Ia.
41. Andreas Hansen Krogh, c/o H. Hansen, Audubon, R. 5, Box 6, Ia.
42. Peter Larsen, Hampton, Box 41, R. 1, Nebr.
43. Anna Larsen, 1453 Post St., San Francisco, Cal.
44. Valborg Larsen, G. V. C.
45. Harry Thuesen, Cedar Falls, Ia.
46. Aage Madsen, c/o Chris Rasmussen, R. 1, Box 49, Kimballton, Ia.
47. Peter Møller, Dagmar, Mont.
48. Christian Mark, c/o Lars Niensens Restaurant, Box 26, Aurelia, Ia.
49. Jens P. Munk.
50. Ellen Mosbæk, Askov, Minn.
51. Ruth Møller, Hampton, R. 2, Ia.
52. Olga Møller, Audubon, Ia.
53. Anna Mikkelsen, Newell, Ia.
54. Karen Mikkelsen, Newell, Ia.
55. Berthine Møller, Kimballton, Ia.
56. Anna Nissen, Marquette, R. 1, Nebr.
57. Fred E. Nielsen, Box 35, Badger, S. Dak.
58. Mathilda Nielsen, Box 35, Badger, S. Dak.
59. Jens Nielsen, Box 13, Badger, S. Dak.
60. Niels C. Nielsen, R. 5, Exira, Ia.
61. Anna Nielsen, Exeter, Nebr.
62. Arild C. Olsen, G. V. C.
63. Marie Olsen, 2410 So. 10. St., Omaha, Nebr.
64. Jens L. Petersen, R. 1, Box 28, Hetland, S. Dak.
65. H. A. C. Petersen, Recruit, Troop 16th Cavalry, Mercedes, Texas.
66. Chr. Petersen, Alden, Minn.
67. Alma Petersen, Askov, Minn.
68. Peter Petersen, R. 3, Exeter, Nebr.
69. Marie Petersen, Kimballton ,Ia.

70. Kathrine Sundsted, Dagmar, Mont.
71. Arnold Skov, Vesper, Kans.
72. Svegder A. Stub, Elk Horn, Ia.
73. Gudrum Søe, Audubon, R. 4, Box 81, Ia.
74. Sigurd Støvring, c/o Peter Lund, Hampton, Ia.
75. Emma Simonsen, Kimballton, Ia.
76. Bertha Simonsen, G. V. C.
77. Anders Sørensen, 616 Franklin St., Cedar Falls, Ia.
78. Herluf Utoft, Tyler, Minn.
79. Viggo Tarnow, G. V. C.

„DANELAG“S STYRELSE 1917:

J. J. Lerager, Formand.

J. A. Holst, Næstformand.

Hans Jensen, Kasserer og Sekretær.

Ada Steenberg, 4. Medlem.

Sigrid Knudsen, 5. Medlem.

